

curagiulă; ei, retrăgându-se pasă cu pasă, răspundă la invitarea ce li se făcea din partea Turcilor de a se preda strigându : „*Elleni nu se predaă lesne*“, și lupta continuă cu disperare.

Astă-felă, obosiți de uă luptă atâtă de îndelungată și greă strimtorați de numărul inamicului, care aci îi ataca, aci se retrăgea, Ierolohiții se apropiașeră, ca la nă bătaie de pușcă, lêngă ună pârriașă secată, numită Gura-Verde, unde, aflându-se aședată căpitanulă română Ioniță Horca, luăși elă parte la luptă și isbuti să respingă furia Turcilor, atacându-i cu multă impetuositate și causându-le uă mare înfrângere. In intervallulă acesta sosi in ajutorulă loră și G. Olimbie care apăară cu multă eroismă retragerea *Ierolohiților*. In timpulă aceștei retrageri precipitate comandantulă-șefă, N. Ipsilante își perdu calulă, și ună officieră franceză care se afla presinte, îi offeri cu multă amabilitate calulă sêă și astă-felă scăpă de pericolulă ce'lă amenința de a cădea prisioneră. Vădëndă atunci Turciă, că focurile armeloră creștine crescă și că nóptea se apropia, nu mai înaintară, ei se întórseră inapoă la mănăstirea Șerbănescă, aducëndă ca trofee alle victoriei loră, ună stégă, celle 2 tunuri alle Batalionulă-sacru, 37 de prisioneri Ierolohiți și nisce musicanți țigani, d'între cari unulă, profitândă de întunereculă noptii, fugi din mănăstirea Șerbănești și se întórse la tabără.

Turciă perdură in acéstă luptă peste 500 morți